

Везіння

В народі іноді ми чуєм:
Тому везе, хто й сам везе.
Чому, й в чім справа тут, міркуєм,
А заздрість все ж таки й гризе!

А ті, хто вже дійшов прозріння,
Ті знають, що й до чого, й де,
Й чому, й кому те все везіння,
Й коли, й від чого ж воно йде?

А тільки тим, хто сам з собою
У злагоді завжди живе,
Й бере те царство Боже з бою,
В собі, й лиш силою, й нове

Якщо десь й буде невеликий,
В тій битві всій, у всіх житті,
І навіть не один, - то й зжитий
Він буде, й зразу ж, й в тім бутті,

Тим всім, що лиш вперед і вгору,
І завжди тільки з Світлом лиш,
Їх мало дуже, бо й на гору ж
Крізь терни - тяжко, та скоріш

Простіше вже нема, бо й мудра ж:
Як жити - то вже й для людей,
Така в везінні вся культура,
Нема її в парадах-гей.

Якщо сам в тім всім недоумок,
Немало ж серед нас й таких,
Не бачим ми ж й життя малюнок,
Так - в нас всіх, серцем ще сліпих.

А в тім так просто ж все і ясно,
І разом з тим так тяжко в тім,
Та й складно ж теж, як і прекрасно,
Бо так везе вже - геть не всім,

Все надбання вже не для себе -
Для блага всіх, в тім й є успіх.
В земнім й надземнім, для землі й для неба,
Лиш з еволюцією, й гріх,

Яке не стільки вже для себе,
А більше й значно - для людей.
Те бачать в нас земля і небо,
І не допустить в тім смертей

До низу й до п'ятьми, у прірву,
Там й повзає вже більшість вся.
Хто в еволюції, той в вирву
Вже не впаде, й в тім хитрість ця,

Той, хто повзе, той не літає,
В нім заздрість й ненависті лють,
Везіння з тим, хто й Агні Йогу знає,
В ній сенс й мета вся, й всього суть.